

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-189/16

**Bogusława Zaniewicz-Dybeck
przeciwko
Pensionsmyndigheten**

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen)

Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących – Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 – Artykuł 46 ust. 2 – Artykuł 47 ust. 1 lit. d) – Artykuł 50 – Emerytura gwarantowana – Świadczenie minimalne – Obliczanie uprawnień emerytalnych

Streszczenie – wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 grudnia 2017 r.

1. *Zabezpieczenie społeczne – Pracownicy migrujący – Ubezpieczenie emerytalne i na wypadek śmierci – Obliczanie wysokości emerytury – Świadczenie minimalne – Obliczanie zgodnie z art. 50 rozporządzenia nr 1408/71 oraz z przepisami krajowymi, bez stosowania przepisów krajowych dotyczących ustalania proporcjonalnego – Niestosowanie art. 46 ust. 2 i art. 47 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia*

[rozporządzenie Rady nr 1408/71, art. 46 ust. 2, art. 47 ust. 1 lit. d), art. 50]

2. *Zabezpieczenie społeczne – Pracownicy migrujący – Ubezpieczenie emerytalne i na wypadek śmierci – Dodatek do emerytury – Gwarancja minimalnego dochodu – Świadczenie minimalne – Ustawodawstwo państwa członkowskiego przewidujące obowiązek uwzględnienia, przy obliczaniu wspomnianego świadczenia, przez właściwą instytucję, wszystkich emerytur otrzymywanych przez zainteresowanego z jednego lub kilku innych państw członkowskich – Dopuszczalność*

(rozporządzenie Rady nr 1408/71, art. 50)

1. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r., należy interpretować w ten sposób, że przy obliczaniu przez instytucję właściwą państwa członkowskiego na minimalnej gwarantowanej emerytury, takie jak sporne w postępowaniu przed sądem krajowym, nie należy stosować art. 46 ust. 2, ani art. 47 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia. Taka usługa powinna być obliczana zgodnie z art. 50 wspomnianego rozporządzenia nr 1408/71 oraz z przepisami krajowymi, jednak bez zastosowania przepisów krajowych, takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, dotyczących obliczenia proporcjonalnego.

Jak wskazał rzecznik generalny w pkt 47 opinii, w zakresie, w jakim rozporządzenie nr 1408/71 nie wymaga, aby państwa członkowskie przewidziały świadczenia minimalne, a każde ustawodawstwo krajowe nie obejmuje zatem koniecznie tego rodzaju świadczenia, w art. 46 ust. 2 tego rozporządzenia nie można ustanawiać szczególnych i szczegółowych reguł obliczenia takiego świadczenia.

W konsekwencji prawo do pobierania świadczenia minimalnego takiego jak rozpatrywana w postępowaniu głównym emerytura gwarantowana powinno być oceniane nie na podstawie art. 46 ust. 2 lub art. 47 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 1408/71, lecz zgodnie ze szczególnymi regułami określonymi w art. 50 tego rozporządzenia i we właściwym ustawodawstwie krajowym.

(zob. pkt 47, 48, 52; pkt 1 sentencji)

2. Rozporządzenie nr 1408/71, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem nr 118/97, zmienione rozporządzeniem nr 1606/98, w szczególności jego art. 50, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym przewidziano, że w ramach obliczenia świadczenia minimalnego takiego jak rozpatrywana w postępowaniu głównym emerytura gwarantowana instytucja właściwa powinna uwzględnić wszystkie świadczenia emerytalne, jakie zainteresowany faktycznie otrzymuje z jednego lub liczniejszych pozostałych państw członkowskich.

W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 50 rozporządzenia nr 1408/71 dotyczy wypadków, w których okres pracy pracownika na podstawie ustawodawstw państw członkowskich, którym ten pracownik podlegał, był względnie krótki, w związku z czym całkowita kwota świadczeń należnych z tych państw członkowskich nie zapewnia rozsądnego poziomu życia (wyroki: z dnia 30 listopada 1977 r., Torri, 64/77, EU:C:1977:197, pkt 5; z dnia 17 grudnia 1981 r., Browning, 22/81, EU:C:1981:316, pkt 12).

W celu zaradzenia tej sytuacji, art. 50 stanowi, że jeżeli prawo państwa zamieszkania przewiduje świadczenie minimalne, świadczenia należnego w tym państwie zostanie zwiększona o dodatek równy różnicy między całkowitą wysokością świadczeń należnych przez poszczególne państwa, którego ustawodawstwu pracownik podlegał, w tym świadczenia minimalnego Torri (wyrok z dnia 30 listopada 1977 r., 64/77, EU:C:1977:197, pkt 6).

Z powyższego wynika, że – jak wskazał rzecznik generalny w pkt 59 opinii – dla celów obliczenia uprawnień do świadczenia minimalnego takiego jak rozpatrywana w postępowaniu głównym emerytura gwarantowana w art. 50 rozporządzenia nr 1408/71 przewidziano w szczególności uwzględnienie faktycznej kwoty świadczenia emerytalnego, jakie zainteresowany otrzymuje z innego państwa członkowskiego.

(zob. pkt 57–60; pkt 2 sentencji)